

SUNUŞ

Şinasi Yeldan 1930 yılında Pamukova’da doğdu. Anne ve babası Selanik göçmeni, dört erkek çocuklu bir ailede İzmit’te büyüdü. Babası savaş yıllarında İzmit SEKA kağıt fabrikasında işçi olarak çalışırken, fabrikaya atık kağıt olarak getirilen posta pullarını satarak önce İzmit Lisesi’ni, sonra da İstanbul Hukuk Fakültesi’ni bitirdi. Kocaeli Barosu’nda avukat olarak 1958 yılında mesleğine başladı. 1961’de Türkiye İşçi Partisi Kocaeli İl Başkanı olarak sosyalizm uğruna mücadeleye atıldı. Tüm yaşamı boyunca işçilerin, emeği ile geçinen insanların saflarında yer aldı. Aşağıda, kendisiyle birlikte Ankara’da kaldığı evin komşusu olan Deniz Taşırın’ın anılarında göreceğiniz üzere, ilerleyen rahatsızlığı nedeniyle mesleğinin “avukat” sözcüğü ile tanımlanmasını anımsayamamasına karşın, yaptığı uğraşı *“biz işçilerin daha iyi bir yaşam sürmeleri için mücadele ediyorduk”* sözleriyle açıklamaktaydı.

Tüm hayatı boyunca sosyalist olarak yaşadı; sosyalizmin ilkelerini savundu; sosyalist olarak 2017’nin 10 Kasım’ında aramızdan ayrıldı.

Çalışma ve Toplum Dergisi’nin 60. sayısı onun düşüncelerini ve mücadelesini anmak üzere, ülkemizden ve Hindistan’daki iki meslektaşımızın katkılarından bir araya getirilen yazılardan oluşuyor. Yazıları dört ana bölümde toplulaştırdık: (1) Türkiye’de Emegın Hukuku, Devlet ve Dönüşüm; (2) Geçmişin İzinde, Sanayisizleşme ve Büyüme Salınımında Türkiye; (3) P Dünya ve Türkiye Ekonomisi, Kriz ve Bölüşüm Eğilimleri; (4) Kadın Emegi, Genç İşsizler, Bölgesel Eşitsizlik.

Bu çalışmaya yazılarıyla katılan; özel nedenlerle ya da iş yoğunlukları nedeniyle katkıda bulunamayan, ancak düşünce ve mücadelelerinde bizlere birlikte olan tüm dostlarımıza; ve başta Av. Murat Özveri olmak üzere, bu sayının hazırlanmasında büyük emegi geçen Çalışma ve Toplum Dergisinin emekçilerine titiz çalışmaları, önerileri ve yönlendirmeleri için teşekkürlerimizi borç biliyoruz.

Ahmet H. KÖSE
A. Erinç YELDAN

Ankara, 2018

Giriş

Şinasi Yeldan Üzerine Dört Anı Yazısı

Adaletin İş Yüzü/Murat Özveri

Evrensel Gazetesi, 29 Haziran 2016,

Şinasi Yeldan

Sendikada işe başladığımda tanıştık. Ben 25 yaşındaydım. O ise 60 yaşında.

Sendikacılar büyük saygı gösteriyor “Şinasi abi” diye hitap ediyorlardı.

O olmadan sendika yönetim kurulu toplantısı yapmamaya özen gösteriyorlardı.

İkimiz de sabah trenle İstanbul’dan İzmit’e geliyor akşamda beraber dönüyorduk. Haftada en az 3 gün birlikte gidiş geliş 4 saat yolculuk yapıyorduk.

Konuşmaktan çok dinliyor, o dinledikçe ben durmaksızın konuşuyordum. 5 yıl birlikte çalıştık. Onun 5 yılda öğrendiğim yaşamı beni heyecanlandırıyordu:

Babası SEKA Kağıt Fabrikasında işçiydi. Kendisi de aynı fabrikada çalışırken hukuk fakültesini bitirmişti.

Yaklaşık 40 yıl Kocaeli’de avukatlık yaptı.

Arası iktidarlara hiç iyi olmadı. İktidarda CHP varken CHP’nin, iktidarda Demokrat Parti varken Demokrat Parti’nin partizanca uygulamaları nedeniyle işten atılan işçilerin avukatlığını üstlenmişti.

Sendikaların yeni kurulduğu, paralarının pullarının olmadığı dönemlerde sendika avukatıydı.

Yıllar sonra emekli olmuş taksicilik yapan bir işçiye sendikada çalıştığımı söyleyince, onu sorup, “Gece demez gündüz demezdi, hangi işçinin başı sıkışsa kapısını çaldık, ne yapıyor?” demişti.

Tarım Koruma grevlerinde, işyeri işgallerinde, grev ve direnişlerde işçilerin yanında hep o vardı.

Hakkında dava açtılar. Sanık olduğu iddianamede neyle suçlandığını yazmayı unuttular. Savcı durumu, “Direniş olur Şinasi Yeldan, grev olur Şinasi Yeldan, avukat mı sendikacı mı komünist mi anlamadık” diye açıklamaya çalıştı.

1965 yılında Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi oldu. TİP’in Kocaeli İl Başkanlığını üstlendi. TİP’in dışında başka hiç bir partiye üye olmadı.

Sosyalist olmanın dışında hiçbir politik kimliği kabul etmedi. Avukatlığında, baro başkanlığında, hep sosyalist kimliğini, sosyalist olmanın gerektirdiği değerler sistemini ön plana çıkarttı. Tüm meslek yaşamında net, açık, dürüst ve çok nazik bir insan oldu.

Bir hukukçunun bağımsız olması gerektiğinin altını ısrarla çizdi. Rıza Kuas gibi efsane bir sendikacıyla, gece yarısı iddia üzerine Rıza Kuas'ın köyüne gidip düğün yaptırarak kadar samimiydi. Yine de hukukçu bağımsızlığından Rıza Kuas dahil hiç kimse için asla ödün vermedi.

Bana “Kraavatına sahip çık. Kravatına sahip çıkamazsan, onu sendikacıların eline verirsen yulara dönüştürürler” diye öğüt verdi. Hiç bir zaman kravatının yulara dönüştürülmesine izin vermedi.

“İşçi sınıfı kalmadı, sınıfın yapısı değişti” tartışmalarının moda olduğu dönemlerdi. Bu tartışmalardan söz ettiğim bir gün “Sınıfsal bakış açısını yitirmemek gerek, sınıfsal bakış açısını yitiren pusulasını yitirmiş demektir” dedi.

Yaşlanıp yorulduğunda köşesine çekildi.

İlk tanıştığımız günden bugüne 27 yıl geçti. Kıralık işçi yasasına ilişkin bir metni incelerken aklıma düştü. Gece geç bir saat olduğu için onu aramak istemedim. Sadece “sınıfsal bakış açısını yitiren pusulasını yitirmiştir” sözünü o söylüyormuş gibi kendime bir kez daha tekrarladım.

“Sınıfsal bakış açısını yitiren pusulasını yitirmiştir.”

EKONOMİ POLİTİK / A. Erinç YELDAN

Cumhuriyet, 13 Şubat 2011

TİP'in Kuruluş Günleri

Türkiye İşçi Partisi'nin kuruluşundan bu yana yarım yüzyıl geçti. TİP'in tarihi, bir anlamda Türkiye işçi sınıfının bir sınıf olarak bilinçlenme tarihini anlatıyor. Bu ilginç tarihçe 2011 boyunca düzenlenecek etkinliklerle anılacak, gelecek kuşaklara aktarılacak.

TİP'in kuruluş günlerine dair bu ilginç tarihçeyi ilk elden, partinin genel yönetim kurulu üyesi ve Kocaeli il başkanı avukat Şinasi Yeldan'dan dinledim. Şinasi Yeldan'ın aktardıklarını aşağıdaki satırlarda sizlerle paylaşıyorum:

İkinci dünya savaşı sonucu faşizmin yenilgisi ülkemizde yeni demokratik adımların atılmasını zorunlu kılmıştı. Çok partili yaşama geçiş, Cemiyetler Yasası'nın değişimiyle birlikte sendika kurma ve sendikalaşma olanağı doğmuştu. Ancak, sendikalara toplu iş sözleşmesi ve grev yapma hakkı tanınmamıştı. Bunun yanında sendikalar çeşitli baskılar altındaydı. Sendika liderleri ise neredeyse “doğal suçlu” konumundaydı.

Tüm olumsuzluklara karşın işçi sınıfı sendikalarda örgütlenmesini sürdürülmekteydi. 1952 yılında Türk-İş konfederasyonu kurulmuştu. Sendikalar siyasetten dışlanmış ancak siyasi partilerce oy kazanımı amacıyla kullanılmaktaydı. Demokrat Parti muhalefetteyken işçilere grev hakkı tanınmasını savunuyor, iktidardaki CHP ise karşı çıkıyordu. DP iktidar olunca greve karşı çıkmaya, muhalefete düşen CHP ise grev hakkını savunmaya başlamıştı. O günlerde “*silahsız asker*” diye tanımlana gelen Türk sendikacılığının bu yapısı 27 Mayıs 1961 tarihli Anayasa'nın yürürlüğe girdiği güne kadar sürdü.

Yeni anayasa, grevi “sosyal bir hak” olarak tanıyordu. Bu dönemde sendikalar büyük bir coşku ve birlik içinde meydanlardaydılar. 1961 Aralık ayında İstanbul'da Saraçhane başında on binlerce işçinin katılımıyla oluşan gösteri işçi sınıfı tarihinde önemli bir yer tutmakta olup, işçi sınıfının grevli, toplu sözleşmeli sendikacılığa yasal olarak da kavuşmasını sağladı.

İşçiler bu haklarını almak da yetinmediler. Siyaset alanında da söz ve karar sahibi olmak için 13 Şubat 1961 tarihinde **Türkiye İşçi Partisi**'ni kurdular. İstanbul Sendikalar Birliği öncülüğünde 11 sendikalı işçinin ve bir şoförün kuruculuğu ile siyasal yaşamda yer alan parti, bütün yurttan yankılandı, ilgi gördü.

1961 seçimleri yaklaşmıştı. Ancak seçim yasasının aradığı “15 ilde, ilçeleriyle birlikte örgütlenmeyi” tamamlayamadığı için partinin seçime katılma olanağı olmadı. Bu arada parti başkanı **Avni Erakalın** partiden ve üyelikten istifa edip, **Yeni Türkiye Partisi**'nden bağımsız milletvekili olmak için aday oldu. İstifa bir bakıma *kaşullu* idi. Milletvekili seçilemediğinde partiye geri dönmek istiyordu.

Ancak, parti yöneticileri bu koşulu kabul etmediler; istifa kabul edildi. Parti başkansız kaldı. Başkanlık arayışları sürerken beklenmedik bir gelişme daha oldu. Türk-İş başkanı **Seyfi Demirsoy**, **Çalışanlar Partisi** isimli bir parti kurmak için faaliyete geçti. Oysa ki TİP kurulurken “*kurucu olmam, ama ilk üye ben olurum*” demişti. Demirsoy, Çalışanlar Partisi’ni şöyle savunuyordu: “*TİP sadece sendikacılar tarafından kurulmuştur. Biz aydınları da aramıza alacağız. Parti 67 ilde örgütlenecek, Atatürk anıtlarına aynı gün çelenkler konulacak...*”

Çalışanlar Partisi tüzüğü **Sadun Aren** ve **Türkkaya Ataöv**’ün katılımıyla hazırlanmış, basında da yankılanmıştı. Demirsoy ayrıca TİP’ten bir istemde bulunuyordu: TİP henüz genel kurulunu toplamamış olduğundan kurucular partiyi fesh etmekte yetkiliydiler. TİP kurucuları partiyi fesh edip Çalışanlar Partisi’ne katılmalıydılar. Parti kurucuları bölünmüştü: ilgisizler, fesih taraftarları ve fesihe karşı olanlar. Karşı olanlar azınlıktaydı. Parti bir yandan başkan arayışları içindeyken bir yandan da bu konu tartışılmaya başlandı. Çözüm için İstanbul’da **Beyaz Saray**’da bir toplantı düzenlendi. Toplantıdan bir sonuç alınamadı. Ancak, Türk İş’in 22-29 Ocak 1962 tarihleri arasında Ankara’da çalışma meclisi toplantısı yapılacaktı. Toplantıya tüm illerden sendikacılar, bu arada parti temsilcileri de katılacağından partinin fesih veya devamı konusunun bu toplantıda ele alınmasına karar verildi.

Çalışma meclisi, çalışmalarını sırasında gündüz sendikalarla ilgili görüşmeler yapılıyor, akşam **Tahir Öztürk**’ün (fukara Tahir) İnşaat İşçileri Sendikası çalışma odasında (salon demek daha doğru) toplanılıp partinin kapatılma istemi ve diğer sorunları tartışılıyordu. Set tartışmalar oluyordu. Kuruculardan sadece **Yıldız Özkarakbay** Çalışanlar Partisi’ne karşı çıkanlar arasındaydı. Karşı duruş daha çok ve etkili biçimde parti tabanından geliyordu. Özellikle, Gaziantep, Adana, Kocaeli, İzmir, İçel ve Ankara illeri başı çekiyordu. Anadolu inançlı ve kararlıydı. Özellikle Gaziantep kuruluşu ile de özeldi. Şöyle ki; Gaziantep’liler eski küçük bir yapıyı onarırlar; duvarını, sıvasını, badanasını yaparlar; tabelasını yazıp asarlar. Ancak, ellerinde parti tüzüğü yoktur. Genel Merkez’e de ulaşamazlar. Yakın il Adana’ya başvururlar. Adana’lıların verdikleri yanıt ilginçtir: “*Partiyi kuranlar bizim işçi arkadaşlarımızdır. Partiyi kurun*”. Zira Adana’lıların da ellerinde tüzük yoktur. Ayrıca kuruluşları için genel merkezden de kimse gelmemiştir. Gerçekte çoğu il de böyle kurulmuştur. Tartışmaların en hararetlili döneminde Gaziantep’li bir partili şöyle der: “*Biz ekini ektik, (göğsünü göstererek) bu boya getirdik, davara yedirmeyiz*”.

Kuruculara rağmen partinin tabanı direnir, partinin kapatılması oyununu bozar; varoluşunu sağlar. Partinin *aşağıdan yukarı doğru kuruluşunun* kanıtı da budur.

***

Geçtiğimiz 10 Kasım tarihinde Türkiye İşçi Partisi (1961-71 dönemi) Genel Yönetim Kurulu üyesi ve Kocaeli İl Başkanı, 1978-80 Kocaeli Baro Başkanı ve Selüloz İş, Türk Harb-İş, Keramik İş, Maden-İş Kocaeli Bölge sendikalarının hukuk müşaviri, babam, **Av. Şinasi Yeldan**’ı kaybettik. Şinasi Yeldan’ı hayatını emekçilerin sınıf mücadelesine adanmış, yorulmak bilmeyen bir aydın olarak

hatırlayacağız. Bu yazıyı babamın yakın çalışma arkadaŐı **Av. Murat zveri**'nin 2016'da Evrensel gazetesinde kaleme aldığı "Sınıfsal Bakış Açısı Yitirilirse" baŐlıklı yazısından* esinlenerek yeniden kaleme aldım. Onun anısı için anlamlı olacağını dıŐundım. Zira, Şinasi Yeldan'ın sözleriyle, "*sınıfsal bakış açısını yitirmemek gerek, sınıfsal bakış açısını yitiren pusulasını yitirmiş demektir*".

---

* Evrensel Gazetesi, 29 Haziran 2016, <http://www.muratozveri.net/?p=508>

Şinasi Yeldan: Bizim Kuşağın Kahraman Abisi

Güray Öz

Şinasi Yeldan bizim kuşağın kahramanlarından, abilerindedir. Hani şu sıralarda sıkıntısını çektiğimiz gazete kitap kağıdını o yıllarda üreten, sonra arsa fiyatına satılan fabrikada, SEKA'da işçiydi, bir yandan çalıştı bir yandan okudu. Hukuk Fakültesi'nde girdi, avukat oldu. Tek bir gerekçesi, amacı ve hevesi var, işçi haklarını savunmak. Ömrü boyunca da savunacak. Nerede? Bulduğu her yerde, her toplantıda, her olanakta, duruşma salonlarında, fabrika önlerinde, direnişlerde grevlerde, gözaltına alınan gençlerin yanbaşı... Başka nerede?

İşçilerin partisinde Türkiye İşçi Partisi'nde.

O yıllar dağdağalı yıllardı. Askeri darbe olmuş, her nasılsa Menderes hükmetinin yok ettiği etmeye çalıştığı, muhalefeti bire kadar kırmaya kararlı olduğunu gösterdiği, vatan cephesine katılanlar listelerinin Türkiye nüfusunu geçtiği, İnönü'nün taşlandığı, gerginliğin tırmandığı atmosferde askerler yönetime el koymuş ve yine darbe öncesinin eylemci aydınlarının, gençlerini etkisiyle ufukta özgürlük işaretleri yeni bir anayasa ihtimali belirmiş, öyle zamanlar işte. Bu havanın doğmasında işçilerin her fırsatta siyaset yapmak istemelerinin, bunu ağır cezaları göze alarak sık sık örgütlenerek gösterdikleri yılların payı büyük. Ve özgürlük havası işçi partisinin kuruluşuyla yeni bir aşamaya giriyor.

Şinasi abinin hemen üye olduğu yöneticileri arasına yer aldığı TİP 1961'de kuruldu. İşte o yılların Şinasi Yeldan'ın hep içinde yanında olduğu eylemlerin en önde gelenleri. 25 Kasım 1961: 5 bin Sümerbank işçisi yalınayak yürüyor; 31 Aralık 1961 İstanbul İşçi Sendikaları Birliği'nin öncülüğüne ünlü yığınsal Saraçhane mitingi yapılıyor; 3 Mayıs 1962'de 5 bin işsiz Meclis'e yürüyor ve o yılların efsane grevi direnişi Kavel grevi başlıyor Ocak 1963. Şinasi Abi bütün bu eylemlerin içinde yanında. Genç ve mücadeleci bir avukat o. Hayır, genç bir avukat değil, ömrünü boydan boya işçi hareketine sosyalizme örgütlülüğe adanmış bir sosyalist avukat. Sendika avukatlığı 1952 yılından 1994'e kadar aralıksız sürdü. İşçilerin siyasi mücadelesinde hiç bir zaman geride kalmadı. TİP'te işçilerin partisinde Kocaeli il başkanlığı, Genel İdare Kurulu üyeliği yaptı ama daha önemlisi o hep aktif bir militandı. Örnek mücadeleci hukukçusuydunuz mesleğinde de aktif bir şekilde gösterdi. 1978-80 arasında Kocaeli Baro Başkanlığı yaptı.

Sınıf bakış açısını yitirmemek onun ilkesi oldu. Ama bu kolay bir iş değildir. Sürekli beslenmeyi, okumayı, daha önemlisi sürekli işçi hareketinin içinde olmayı gerektirir. Yoksa o sınıf bakış açısı sizi kolayca terk ediverir. Açığı terk etmemek için hiç bir kavgadan kaçmamak, kimi zaman dostlarla tartışmayı bıkmadan

usanmadan anlatmayı ve anlamayı becerebilmek gerekir. Şinasi Abi bunu başarabilenlerdendi.

Sosyalist gençlerin de dostu yardımcısıydı, eğilimleri ne olursa olsun gözüaltına alınan gençler onu yanbaşılarında bulur, yalnızca iş hukuku ile sınırlı olmayan hukuk bilgisiyile nezaretlerden çıkarlardı. Sonra ille bir başka eylemde yine içerisi ve yine Şinasi abileri gençlerin.

67-68 ve sonrası yıllarda İstanbul Ankara gibi büyük kentlerde yoğunlaşan işçi öğrenci eylemleri Türkiye İşçi Partisinin artan etkisi, Meclis'e girmesi kısa bir süre sonra egemenlerin ve darbecilerin canını sıkıtmaya onları kokutmaya başladı.

Özellikle 15-16 Haziran büyük işçi direnişi işçilerin ücret artışı için değil, sendikalarını korumak için sokağa çıktıkları, kararlı hallerinin EGM'nin sınıfları fena halde korkuttuğu büyük işçi eylemi. İş temsilcileri liderleri hızla gözüaltına bindi. Tutuklandı. Ama yüreklerinde o korku. Hep kaldı egemenlerin. Hala da orada duruyor. Eylem, sendikal hakları korumanın yolunun siyasi nitelikte eylemlerle olabileceğini gösteriyordu. O tarihten sonra işçiler toplu sözleşme görüşmelerinde olsun değişik nedenlerle başlayan eylemlerde olsun hedeflerinin siyasi iktidar olduğunu hiç unutmadılar. Bu dönem patronların ve onların koruyucusu iktidarların sendikal ve siyasi harekete saldırılırsanız yoğunlaştığı dönemdir. 1961 Anayasasının topluma bol geldiğini iddia eden generallerin darbesi tulumbar hayattaki canlanmayı durdurmadı. İşçilerin sendikaların ve siyasi partilerin şiddetle karşı çıktığı neoliberal politikaların uygulanmasının kapısını açan 24 Ocak kararlarını yine bir askeri darbe izledi. Çünkü askeri darbe olmasaydı bu toplumsal direnişin bu kararların uygulanmasını önleyeceğini biliyorlardı. 12 Eylül askeri darbesinin asıl nedeni bu gelişme bu uyanıştır. Sokakta kıskırılan çetelerin döktükleri kan ise darbenin nedeni değil, vesilesi oldu.

İşte bu dönem Şinasi Yeldan ve arkadaşlarının durmak bilmeden her yere koştukları her derdin devası olmaya çalıştıkları dönemdir. Sendikalar onlar olmadan iş görmüyor, karar almıyordu; partilerde ve sendikalarda aktif çalışan çaba gösteren Yeldan türü sendikacılar, sınıf hareketinin pusulası gibiydiler. Partide de aktiftiler sendikada da. Böylece sınıf bilinci, sınıf doğrultusu şaşmıyor, arada tartışmalar kimi tatsızlıklar olsa da yol gitmesi gereken yere doğru gidiyordu. Yeldan bu dönemin örnek militanı, eylemcisi, işinin uzmanı, iş hukuku uzmanı, toplu sözleşmecisi, siyasetçisi, devrimcisiydi.

Sonrası faşizm dönemidir. O yıllar da görevlerin ve sorumlulukların arttığı zamanlar oldu. Partili arkadaşlar, sendikacılar tutuklandı, gözüaltını alındı. Darbe amacındayız ulaştı ve uzun bir süre için işçi siyasal ve sendikal hareketinin önu kesildi. Solun yeniden kendini toparlayabilmesi uzun bir süre için mümkün olmadı. Cumhuriyet mitingleri Ergenekon davalarıyla ezildi. Gezi hareketi bir süre için bir canlanma belirtisi olarak kendini gösterdiyse de siyasal iktidarın rejimi değiştirme çabaları önlenemedi. Cemaat çetesinin 5 Haziran darbe girişimi ise iktidarın atmak istediği adımları hızlandırdı. Fırsattan yararlanan iktidarın ilan ettiği Olağanüstü hal

koşullarında çok solcu aydın, akademisyen, gazeteci, genç tutuklandı, mahkum edildi.

Şinasi Abinin bu koşullarda bütün bir ömrünü mücadeleye vermiş bir işçi lideri olarak mutlu olduğunu söylemek mümkün değil. Değildi zaten. Son darbeyi ise çok sevdiği torununun ölümü ile aldı.

Kavga ile mücadele ile geçmiş bir ömürdür. Geride bıraktığı birikim hiç bir yere gitmiş değildir. Birlikte mücadele ettiği arkadaşları, her fırsatta eğittiği genç işçiler sendikacılar onu anıyor “devam ediyoruz Şinasi Abi” diyorlar.

Genç bir gazeteci, Türkiye İşçi Partisi'nin genç bir üyesi olarak bu büyük sendikacıyı tanımış olmanın gururunu taşıyorum, taşımaya ve kuşağımızın abisinden, ustalarından aldığım cesareti yitirmemeye gayret edeceğim.

Ihlamur Konağı

Deniz İris TAŞIRAN

My name is Deniz İris Taşiran. I am a daughter of a family of academic parents and am living in North Cyprus since September 2014.

I was born in London as a six and half month premature baby. After delivery, I was put in an incubator to breath easily. It is told that, one night, the breathing tube was blocked and I could not breathe for a while.

It caused me to have a brain hemorrhage. Since then, I was diagnosed having Cerebral Palsy, (Spastic Diplegie).

Being a cerebral palsied person meant for me that I had difficulties in my physical movements. I could not crawl and not sit unaided in the first years. I could not walk without support until four years old. So I was forced to have physiotherapy sessions in my whole life and a few operations for my legs. I went to the Physio Therapy Schools and Centres in US, Sweden, Wales, UK, Hungary, Turkey and North Cyprus.

Since 2014, in North Cyprus I am having physiotherapy sessions twice a week. During this period, I was operated twice to correct my leg bones. After the operations, I needed much more intensive Physio training to strengthen my muscles. So we found a Physio Therapy Centre in Ankara. Its name was Fizyo Care.

In June 2017, I started to go to the Fizyo Care Centre in Çayyolu. During a month I stayed with my family in an Aparthotel close to the centre. Three months later, I went back to the same centre, but stayed in a care home for the elderly people called "Ihlamur Konağı" where some of the older people were living there for the rest their life.

Ihlamur Konağı was a strange place for me since I was the only young person there. The people who were living there were in general very old. But the staff were very friendly and helpful.

On the third floor, I had a room on my own in a corridor. The corridor looked like a balcony facing inside of the House. My neighbours were a lady and a gentleman. We were having our breakfast in the corridor and seeing each other every day. The lady who was staying next to my room was very beautiful, even her age. She was inviting me for a cup of Turkish coffee nearly every day.

The gentleman who was living in the first room in my corridor was a very handsome and was smartdressed. I did not know his name and who he was. He was a very silent person. He used to give me mint sweets with chocolate inside them when I past through him. Often I saw him thinking very deeply and then falling asleep.

One evening, my cousin and his girlfriend came to see me. The gentleman was sitting in the corridor, and when they saw him, they went next to him and said

hello. We started to talk. My cousin and his girlfriend asked what his profession was. He could not remember. They counted a few professions. Although he could not remember his profession, he was telling us with sparkling eyes that he was defending the rights of the workers in all his life. At last, he remembered that he was a “lawyer”.

The day after, I saw his son, Erinç Yeldan taking his father to the hospital for an operation. Erinç was a friend of our family. When he saw me, he understood and asked whether I was the granddaughter of *Muzaffer Karan* and he took me to his father Şinasi Yeldan to introduce me again. Şinasi “amca” (uncle) could remember my grandfather and told me that they were the members of the same political party, Türkiye İşçi Partisi (TİP) (Turkey Workers Party). He explained to us that they were fighting for the rights of the working class.

Some days later, my parents came to pick me up from the care home, İhlamur Sokağı. So, we went to his room to say goodbye. There were two photos of him on the head of the bed, one coloured and one in black and white. Although the years had past, he was still very handsome in both photos. I will never forget him. I will always remember him as a person who could not recall his profession, but never forgets his class struggle. I will think of him with respect and love.

October 14th, 2018